

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

Ioannes Fernandi Ad Franciscum Petreium è Societate Iesu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

Fernando Firandi relictis, quæ prima nauigandi factitas fuerit, proficiscemur. atque ego me, nisi per meabitur peccata, Meacum ad Gasparem Vilelam mittiri confido. nam nostrorum hominum subdium quod non ipse modo, sed etiam Meacensis vehemens exoptant: quippe qui ad eum, sacrorum causa, et totis viribus amplissima partibus agere admodum ventis. Cuius profectio res gestæ satis declarant, nihil esse arduum atque difficile, quod non animi robore ac perueraria superet. Nam qui primis legationis suæ temporibus, contumelijs, probis, lapidationibus nullo detrimento appetitus, diuque vexatus constanti constantia, patriæque profecit, non modò ut populo, sed etiam reipublice, itaque iam ipso æquo ac beneuolo reuoluit in agro Meacensi intra quadragiesimum circiter lapidibus ecclesias septem instruit, multis è prima nobilitate ad Christi cultum adductis: magnum denique rei Christianæ studium in illis gentibus excitauit. Verum hæc, quæ qua huius prouinciæ acta ex aliorum litteris scire cognoscetis. Vos ego patres, fratresque mihi carissimos Deum obsecro, ut vestris in sacrificijs precibusque memoriam mei retineatis. Firando, Quarto Non. Octobris MDLXIV.

IO ANNIS FERNANDI AD
Franciscum Petreum è Societate Iesu.

si putabam vos de rebus Meacensibus et Gasparis Vilelæ ipsius litteris cognosceretis; tamè cum Christiani duo centum homines nuper ad nos Meaco venissent, faciendum mihi existimavi, ut quæ ab illis accepimus, tibi per litteras primo quoque tempore exponerem. Anno superiore, cum Gaspar ad Bonziocum furorem atque imperum declarandum, ex urbe Meaco Sacaium Christianorum doctoris precibusque se recepisset; D. dacus quidam

rus ad Xamaxinodum in ius adijt, debitam sibi à nes-
 cio quo pecuniam iudicio repetens. hunc Xamaxinodo-
 nus vt agnouit, per ludibrium sine Christianus interro-
 gat. Ego verò sum, inquit ille: cui rursus Iudex cedo, ve-
 stra quæ dogmata sunt? recusanti respondere Didaco,
 seque ex. usanti quod tyro esset etiamnum; ac rursus insta-
 re denuo barbarus, & vrgere, vt aliquid in medium af-
 ficeret. Necessitate pæne coactus Didacus de animorum
 immortalitate, deque æterno totius vniuersitatis paren-
 te cepit nonnulla disserere: quibus permotus Xamaxi-
 nodonus, abi (inquit) nuntia magistro tuo, vt ad su-
 am mihi doctrinam declarandam accedat. nam si tu ru-
 dis adhuc & nouitius tam bene disputas, quid de ipso
 doctore tuo putandum est? quòd si veritatem religio-
 nis Christianæ probarit; eam ego sortasse & Quequid-
 onus collega suscipere non grauabimur. Didacus igitur
 non sine diuino consilio id factum existimans,
 forensi actione deposita, Sacaium illicò ad Gasparem
 exiit, eique iudicis mandatum exponit. Gaspar rem
 cum Christianis, qui ibidem aderant, communicat. illi
 negant se dubitare quin ea sit infidiosa euocatio; proin-
 de nequaquam eundem omnino probabilis erat ea sen-
 tentia: verum tamen, ne cui, verbum Dei audire se velle
 dicenti, aliquo pacto defuisse videretur; Laurentium Iap-
 onium comitem suum ad eum legauit: qui, quamquã
 proposito vitæ periculo, libens discessit, ea cõditione, vt
 nisi intra quadriduum reuertisset, minus commodè cum
 eo actum existimaretur. Dies duo, tres, quattuor: nec ta-
 men redit. pro mortuo scilicet, vel certè malè accepto est
 habitus. mittitur de communi sententia Meacum vnus
 Christianis Antonius nomine, vt cuncta Sacaium ex-
 plorata certa que referat. Huic in ipso itinere occurrit
 Laurentius & comites duo cum iumento tendentes ad
 Gasparem deportandum, quod iam Xamaxinodo-
 num & Quequidonum Laurentij opera Dominus ad
 se conuertisset. Meacum igitur cum Socijs tribus
 Gaspar profectus (ij sunt Iaponij Laurentius, Augusti-
 nus, & Damianus missus ad eum mense Decembri)
 Xamaxi

Xamaxino donum & Quequidonum Bapifimo la-
 uit. Erant ambo venfici, & demone familiariter vicia-
 tur. ijdem iuris Iaponici peritissimi, summaque pro-
 tia & eruditionis fama. itaque ab ipso Rege & ijs qui-
 rum potiuntur, de religione belloque confulebant.
 Christianæ autem religionis adeo acres aduersarij, ut
 ea affligenda & Gaspare exturbando Bonziji ipsorum pa-
 cipue opibus, gratia, auctoritate niterentur. Nunc
 diuinitus immutati ambo tanto studio in Christianam
 causæ defensionem incumbunt, ut Iaponicarum opor-
 tum prauitatem atque fallacias scriptis arguere atque
 perire instituerint, Euangelica veritate ad calorem operis
 addita: quem librum ad communem omnium vni-
 uersam salutemque sunt edituri. Sanè grauem ex eorum
 uersione plagam ac dolorem Bōziji accepere, præsertim
 quod illos imitatus Xuicaidonus quoque, vir in Iapone-
 cis meditationibus exercitatissimus, & Mioxindonus
 militaris præfecti cognatus, ad Christum accessit, atque
 inde in patriam reuersus passuum ab vrbe Meaco vige-
 ti quattuor millia, que Imoris appellatur, estque in
 xindoni ditio, tantum apud affines & amicos ex-
 plo suo monitisque profecit, ut eò Laurentius ipsorum
 rogatu missus à Gaspare, patris sexaginta, eorumque
 familias, omnino capitum ad quinque millia, baptiza-
 uerit, æde sacra confestim exstructa. quorum tanta
 in fide virtus atque constantia, ut post Laurentij dis-
 sum, à Bonzijiis ethnicisque ad defectionem solliciti
 cessitque partim altercationibus, partim etiam la-
 brijs & infectationibus, non modo non ab incepto de-
 stiterint, sed etiam pro defensione Euangelij diu-
 num in armis fuerint. Quibus rebus Xamaxinodonus
 cognitis, Gaspari persuasit ut ad Mioxindonum suum
 domicilium ab Imori castro, vnius dici distat interue-
 se conferret, causamque Christianorum apud eum age-
 ret. Ab eo Gaspar benignè acceptus, cum de rebus di-
 nis ipso valde approbante verba fecisset, summa eius
 voluntate obtinuit, ut Imorenses ethnici Bonziji que
 phytis negotium postea ac facerent. quæ Christiana-
 a 110-

ni molestia liberati & magnopere confirmati recreati-
 que sunt: ad quorum numerum tredecim alios in reditu
 Gaspar adiunxit, postridieque Meacum reuertit. Ex eo
 tempore in agri Meacensis munitis oppidis quinque ad
 passuum non vltra quinquaginta millia totidem Eccle-
 siae instituta dicuntur. Regis autem ipsius Meacensium
 tanta esse fertur in Gasparem animi propensio, vt cum
 Gaspar ab Amangutianis litteras accepisset, eam Eccle-
 siana Moridono tyranno vexari, pijs ipsorum discus-
 sis caribus, euerfo templo, areaque ipsa per vim occupa-
 ta; Regem adierit, atque ab eo impetrauerit, vt ad Mo-
 ridonum scriberet, gratum sibi esse facturum, si Chri-
 stianos commendatos haberet, eorumque templi in-
 stauracionem atque adificacionem adiuuaret. Eam e-
 pistolam Rex insigni cuidam viro dedit ad Morido-
 num in castra leucas triginta vltra Amangutium perfe-
 rendam; eiusdem epistola separatim exemplo ad Chri-
 stianos Amangutianos allato, qui propterea magnam
 in spem rerum meliorum venerunt. Hæc habui quæ de
 Meacensibus rebus in præsentia scriberem, vt tam læti-
 nuntij quam primum in Indiam peruenirent. Gaspa-
 rem ipsam de eisdem rebus aiunt scripsisse. Eius litte-
 ras, quas Bungi itinere pergens alius nescio quis ferre di-
 citur, vt speramus, propediem subsequantur. Hacten-
 us de alijs. Quod verò ad me ipsum attinet, te per I E-
 IV M CHRISTVM R. P. obtestor, vt mei in sanctis
 officijs tuis nominatim memineris, atque id ipsum à
 aliquis omnibus Socijs peto: quò ipsorum deprecatione
 ac placatus mihi Dominus tantum virtutis imper-
 tite dignetur, vt Societatis nostræ disciplinam ac
 leges ad finem vsque vitæ custodiam. Fi-
 rando. vi. Idus Octobris,

MDLXIV.

LVDO.